

Betragtningen baade hos Regjeringen og hos Rigsdagen bestandig været den, at Staten ikke havde Noget dermed at gjøre, at det var et kommunalt Anliggende. Saameget er vist, at, saa strengt som Havnenes Administration nu fra Ministerens Side opfattes at ligge i Regjeringens Haand, har den ingensinde i Praxis været antaget at tilkomme Regjeringen. Den hele Bestyrelse af Havnene er bestandigt gaaet ved en Sambirkning imellem Regjeringen og de kommunale Havneforvaltninger. Der har vistnok aldrig hos nogen Indenrigsminister været og er vistnok ingenlunde heller hos vor nuværende høitagtede Indenrigsminister nogen egentlig Tilbøjelighed til at vise, at Staten er berettiget til et strengt Herredømme over Havnene, men der har paa den anden Side ogsaa — det tør jeg paastaae —, i alt Fald kun med faa Udtællinger — jeg kjender ingen —, altid været den største Redebonhed fra Communerne Side til at komme ethvert Duffe, der fremsattes af Regjeringen om Forbedringer ved Havnene, imøde. De Duffer, der i saa Henseende ere fremkomne, ere endog i Reglen ingenlunde fremkomne fra Regjeringens Side; Begjæringerne om større Arbejder og om større Udgifter ere i Sandhed i de allerførreste Tilfælde udgaaede fra Regjeringen. Nei, de ere udgaaede fra de kommunale Havne selv, og de ere udgaaede med en saadan Styrke, at Regjeringen tværtimod ofte har maattet begrænse denne Villie til at anvende Bekostninger paa Havnene. Jeg troer altsaa, at der ingenlunde i det foreliggende faktiske Forhold gjør sig nogen Trang gjældende til at begrænse den kommunale Frihed i dette Anliggende, saaledes, som den høitærede Minister anseer det for nødvendigt. Der er et Punkt, som jeg allerede tidligere har omtalt, nemlig Bestemmelsen af Vandterritorierne, om hvilket jeg erkjender, at det indeholder et for Regjeringen vanskeligt Spørgsmaal, ligesom jeg ogsaa erkjender, at det ofte har sine Vanskeligheder igjennem Love at afgjøre det Slags Spørgsmaal, som kunne trænge til en hurtigere og lettere Ordning;

men overfor denne Betragtning staaer dog virkeligt baade de kommunale Havnes og de Privates Retstrax, og jeg kan derfor ikke skjønne, at det Forslag, som Udvalget derom har stillet, i nogen Henseende gaaer videre, end det er tilbørligt. Iøvrigt skal jeg med Hensyn til min personlige Stilling til den hele foreslaaede nye Paragraph tillade mig, da der derom er gjort en Bemærkning af et æret Medlem for Njøbenhavn (Melchior), herved at oplyse, at jeg baade har været og endnu i dette Dieblil er i højeste Grad betænkelig ved det Forslag, der af Udvalget er gjort, og det fra to forskjellige Sider. Deels anseer jeg det nemlig virkeligt for tvivlsomt, om det vil være muligt igjennem Tidernes Løb — selv om de foreslaaede Bestemmelser nu træffes — at opretholde den fuldstændige Afskillelse imellem Communekassen og Havnekassen, som der i den nye Paragraph er fastsat, og som jeg anseer for nødvendig; thi ligesaavidt som jeg anseer Havneanliggenderne for kommunale Anliggender, ligesaa vist troer jeg ogsaa, at det er høist nødvendigt, at det paasees, at der er en særstilt Kasse for Pengene til Havnene, og at Indtægterne af dem anvendes netop i det Siemed, hvori de ere indsamlede. Deels har jeg fra en anden Side Betænkelighed ved den foreslaaede nye Paragraph, idet den forekommer mig at indeholde et saadant Baand paa den kommunale Frihed, som Communerne i alt Fald i dette Dieblil faktisk ikke ere undergivne. Det har vist aldrig fundet Sted — nei „aldrig“ er for stærkt et Ord, men det har vist ganske overordentligt sjældent fundet Sted, at Indenrigsministeren har sagt til en Commune: „Det er nødvendigt, at I saae nogle flere Indtægter til Eders Havn for at udføre et eller andet Arbejde for, da dens nuværende Indtægter ikke ere tilstrækkelige dertil, og Eders Havnetagt maa altsaa forhøies“. Derimod finder jo en Nedsættelse af Taxten undertiden Sted; men er en saadan Nedsættelse i enkelte Tilfælde ønskelig eller nødvendig, saa vil Begjæringen derom rimeligvis næsten altid komme fra Ind-